

உறவையும் நட்பையும் விளக்கிக் கூறும் கம்பராமாயணம்

சி. நாகவேணி^அ, இரா. தீபா^{அ,*}

^அ தமிழ்த்துறை, அ.வீ.வா. நினைவு திரு புட்பம் கல்லூரி (தன்னாட்சி) (பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது), பூண்டி-613503, தஞ்சாவூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Kamba Ramayanam, Which Describes Relationships and Friendships

C. Nagaveni^a, R. Deepa^{a,*}

^a Department of Tamil, A. Veeriyar Vandayar Memorial Sri Pushpam College (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University), Poondi-613503, Thanjavur, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
deeban.shiba@gmail.com

Received: 12-05-2022
Revised: 13-09-2022
Accepted: 19-09-2022
Published: 28-11-2022

ABSTRACT

Man has a tendency to live in groups. A closer look at the history of mankind shows that at all times, human beings have coexisted together as a group or as a great society. This quality, which is inherent in the very nature of man, forms the basis for the formation of relationships and the development and expansion of those relationships. A relationship can simply be defined as a relationship with a fellow human being. When viewed closely, the relationship consists of a vast body, namely, the blood relation and the social relation. The relationship that each of the members of the community has with others is responsible for the social movement, the formation of social institutions, and the extension of families. At this stage, this relationship and its superiority have been consistently emphasized in the literature as valuable. While ancient Tamil literature helps us to understand family relations and social relations, this article examines in detail the relationships and friendships of the Kamba Ramayana, a literary work of the Chola period, which occupies a special place in the Tamil epic tradition.

Keywords: Kamba Ramayanam, Relationship, Kambar, Community

முன்னுரை

மனிதன் பிறக்கும் பொழுதே அவனோடு ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டு உடன்வருவது உறவு. இம்மண்ணை விட்டுப் பிரியும் பொழுது வழியனுப்பி வைப்பதும் உறவு. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மானிடராய்ப் பிறந்த எல்லா உயிர்க்கும் எல்லாப் பருவத்திலும் எல்லாச் சூழலிலும் ஒர் உறவு எவ்வகையிலேனும் இணைந்திருப்பது உண்மை. இன்பம் துன்பம், நல்லது கெட்டது, உயர்வு தாழ்வு என எங்கும் எதிலும் பங்கு பெறுவது உறவு. ஒருவன் நல்லவனாக, வல்லவனாக, வெற்றியாளனாகப் பல உச்சங்களைத் தொடத் துணையிருப்பதும் உறவு. இதற்கு எதிர்நிலையில் அவனை வீழ்த்தி இன்பம் காணும், உறவு என்பதற்குப் பொருந்தா உறவு உண்டு. இத்தகு சிறப்புடை உறவைப் பிற உயிரினங்களிடமும் காட்டிப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார் கம்பர். வாழ்வாயினும் வீழ்வாயினும் தன் இருப்பை உணர்த்தி வாழ்த்தியோ தாழ்த்தியோ நிற்கும் உறவு குறித்த கம்பர் சிந்தனைகளை இனம் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பாடுபொருள் கொள்கை

மானுடம் பாடவந்த கம்பர் மனித உறவுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். அரசரும், அரக்கரும், வானரக்குலமும், வேடுவக்குலமும், தேவகுலமும், முனிவர் குலமும் என அனைவரும் கதையில் உலவுகின்றனர். அனைவரிடமும் உள்ள மனித உறவுகளையே இராமாயணக்கதை எடுத்துரைக்கின்றது.

நோக்கம்

“உலக வாழ்க்கை மனித உறவுகளில் மலர்கிறது. உறவு என்றால் தொடர்பு எனப் பொருள்படும். ஒரு மனிதனோடு மற்றொரு மனிதருக்குத் தொடர்பு இல்லை என்றால் வாழ்க்கை இல்லை. கணவன் மனைவி குழந்தைகள் சேர்ந்த குடும்பம் உறவின் ஆரம்பம். உற்றார் உறவினர் அடுத்த நிலை. அக்கம்பக்கத்தார் அடுத்தவர்கள் என்பது உறவின் தொடர்ச்சி. தெரிந்தவர் தெரிந்தவரோடும், தெரியாதவரோடும் கொள்கின்ற தொடர்பு உறவின் விரிந்த நிலை. இனம் கடந்து மொழி கடந்து நாடு கடந்து கொள்கின்ற தொடர்பு உறவின் உச்சநிலை. இந்த உறவு நிலைகளில் ஒரு ஒழுங்கும் வரையறையும் தெளிவும் இருந்தால் சிக்கல் ஏற்படாது” (Sargunavathi, 2004). இராமனின் வாழ்க்கை கதையின் வழி நல்லறங்கள் உணர்த்த வேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் படைப்பு நோக்கமான பாத்திரங்களின் செயல்பாட்டின் வழி அமைந்து சான்றுகளாக விளங்குகின்றன.

உறவு

‘நயந்தார் உய்ய தங்கள் இன் உயிரும் கொடுத்தார் தமர்’ என உறவுக்கு விளக்கம் அளிக்கிறார் கம்பர் (Gnanasambanthan, 2000). இன்புறு பொழுதில் இணைந்து கொண்டாடுதல் போல் துயரத்தில் ஆழும் வேளையிலும் உடனிருந்து அதிலிருந்து மீட்க முயல்வதும் தேவைப்படின் உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்காமையும் உறவின் இலக்கணமாக இவ்வொன்றை வரியில் புலப்படுத்துகிறார். ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் தவிர்க்க இயலாமை நோக்கியும் சிறப்பு குறித்தும், உறவுகளின் பெருமை பேசும் ‘குலமுறை கிளத்துப் படலம்’ கம்பனுள் இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

உறவுப் பாலம் உள்ளங்களை இணைத்தால், ஒன்றிய உணர்வு தோன்ற நல்லின்பம் பெருகும் என்பதையும் அழகியதொரு இயற்கைக் காட்சியில் காட்டுகிறார்.

“தண்டலை மயில்கள் ஆட, தாமரை விளக்கம் தாங்க,

கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்க, குவளை கண்விழித்து நோக்க

தெண்திரை எழினி காட்ட, தேம்பிழி மகரயாழின்

வண்டுகள் இனிது பாட மருதம் வீற்றிருக்கும் மாதோ”

இடம், இனம், மொழி, உருவம் எனப் பலவற்றால் வேறுபடினும் மனம் ஒன்றிடின் உறவு கொண்டவர் அடைவது பேரின்பமே என்பதை இது விளக்குகிறது. மனித குல மேன்மைக்கு, பகை துறந்த பெருமைக்கு ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளும் உறவு மனப்பான்மையே பெரிதும் துணையாவதைக் கம்பர் இதனால் உணர்த்துகிறார் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

மயில்கள் ஆட, வண்டுகள் பாட, கொண்டல்கள் முரசொலிக்க, அவற்றைக் குவளைகள் கண்விழித்துக் கண்டு களிக்க, தாமரை விளக்குகள் ஒளி சிந்துகின்றன. இக்காட்சி விளக்கப் பின்புலமாக, திரைச்சீலை அமைக்கிறது நீரோடை. இவை அனைத்தும் இணையும் பொழுதுதான் ஒரு முழுமை கிடைக்கிறது. வாழ்வும் முழுமை பெற, இங்ஙனம் ஒத்திசைவு கொண்ட கூட்டணி உறவு தேவை என்பதையும் கம்பர் இதில் மறைமுகமாக அறிவுறுத்துகிறார்.

இவ்வொத்திசைவாம் புரிந்துணர்வே உறவுச் சிகரத்தின் அடிக்கல்லாய், ஆலமரத்தின் விழுதுகளாய்ப் பரந்து வெற்றித் தூண் நாட்டுகிறது என்பதை, ‘இடும்பை எத்தனையும் படுத்து எய்தினும் குடும்பம் தாங்கும் குடிப்பிறந்தாரினே’ (சேதுபந்தனப் படலம், பா.6727) என வலியுறுத்துகிறார். இன்பம், துன்பம் எது வரினும் ஒத்துணர்வால் இணைந்தோர், பிரியாது ஒருங்கே துய்த்தல், பங்கெடுத்தல் உறவு என்பதன் இலக்கணமாகிறது.

நட்பு

உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் நட்பாகிறது. நட்பு கொண்ட இருவரிடையே நிலம் பொய்த்தல் இல்லாத அப்பழுக்கற்ற உண்மை அன்பு அதனை வலுப்படுத்துகிறது. இருவருக்குமிடையே

எவ்விதக் கருத்து வேறுபாடும் இருத்தற்கில்லை என்பதை 'ஒன்றிய உணர்வே ஆய உயிர்த் துணைவ' என்பது காட்டுகிறது. ஒருவர் பால் ஒருவர் கொண்ட நட்புணர்வு என்றும், குறைவு படாது வளர்ந்து செல்லும் 'தீராக் காதல்' அதன் பண்பாகிறது. ஒருவர் குறையை ஒருவர் எள்ளி நகையாடாது காக்க முனையும் ஆழ்ந்த பற்றுடையோர் நண்பராகின்றனர். நட்பு கேட்டுப் பெறுவதல்ல, தானே முன் வந்து அன்பு காட்டுவதாகும். இதற்குக் காரணங்கள் தேவையில்லை என்பதும் 'துன்றி வந்து அன்பு செய் துணைவர்' என்பதில் பெறப்படுகிறது (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

நட்பின் பெருமையை விளக்க கம்பன் 'காதல்' என்ற சொல்லைப் (6746) பரவலாகப் பயன்கொண்டிருப்பதும் அறியத்தக்கது. யாதினும் இனியதாக அஃதமைதல் இதற்குக் காரணமாகிறது (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இணைபிரியாத வாழ்க்கைத் துணைக்கு நிகராவதாலும் இந்நிலை எனலாம். இவரைத் துணைவர் என அழைத்தலும் நோக்கற்பாலது. கதைப் போக்கிற்கு மட்டுமின்றி நட்புணர்வின் பெருமையைப் பகர்வதாகவும் நட்புகோட்படலம் அமைகிறது.

ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் பெரும்பங்கு கொள்ளும் உறவுக்கும் நட்பிற்கும் கம்பன் முதன்மையளித்துள்ளது வெளிப்படை. கம்பனில் மேலோங்கி நிற்பது உறவா, நட்பா எனும் வினா எழின் நட்பே என விடையிறுக்கத் தோன்றும். ஆழ்ந்து நோக்கின் கம்பர் பார்வையில் உறவே நட்பைவிட உயர்ந்துள்ளது புலப்படும். இதனைக் கம்பனின் உயிர்நிலைப் பாட்டாக அமையும்.

“குகனொடும் ஐவர் ஆனோம் முன்பு பின் குகன் சூழ்வான்

மகனொடும் அறுவர் ஆனோம் எம் உழை அன்பின் வந்த

அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவர் ஆனோம்

புகல் அரும் கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை”

எனும் பாடல் காட்டுகிறது. தன்னை அடைக்கலமாகப் புகுந்த வீடணனை நண்பனாக ஏற்றுப் பாராட்டிய இராமனின் பொன்மொழி இது. இப்பாடலுள் கம்பர் பல கருத்துகளைப் பொதிந்துள்ளார் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). அவற்றுள் 1. நட்பு உறவாதல், 2. இல்ல உறவு சமூக உறவாக விரிவடைதல், 3. உள்ளங்கள் கனிந்து ஒன்றாதல் என்பன சிறப்பாக விளக்கம் பெறத்தக்கன.

நட்பு உறவாதல்

மேற்கண்ட பாடலில் இராமன் சுட்டும் குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோர் அவனுடைய நண்பர்களாகவே இணைகின்றனர். ஆனால் உடன்பிறப்புகளாக ஒன்றிவிடுகின்றனர். இதனை இராமனோடு தொடர்புடையோரும் நண்பராக இணைந்தோரும் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்வது மிகத் தெளிவாகக் காப்பியத்துள் விளக்கம் பெற்றுள்ளது. சான்றிற்கு இராமன்-குகன் நட்பைச் சுட்டலாம்.

தன்னைக் காணவந்த நாவாய் வேட்டுவன் குகனிடம் அஞ்சன ஞாயிறு அன்ன ஐயன், 'என் உயிர் அனையாய், நீ இளவல் உன் இளையான், இந்நன்னுதலவள் நின்கேள்' 'முன்பு உளெம் ஒரு நால்வேம் இனி நாம் ஓர் ஐவர்கள் உளர் ஆனோம்' என நட்புரிமை காட்டுகிறான். நட்புக்கும் உறவுக்கும் இடையே வேறுபாடில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குகிறான். இதனைச் சீதை தன் தனிமைத் துயரின் போது,

“ஆழநீர்க் கங்கை அம்பி கடாவிய

ஏழை வேடனுக்கு, 'எம்பி நின் தம்பி, நீ

தோழன், மங்கை கொழுந்தி' எனச் சொன்ன

வாழி நண்பினை உன்னி”

மயங்குகிறாள் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

பரதன், 'தனி நாதற்கு உயிர்த் துணைவன்' குகன் என்று அறிந்தவுடன் அவனைக் காண முந்துகிறான். கோசலையிடம் "இன் துணைவன் இராகவனுக்கு, இலக்குவற்கும் இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான்" எனவும் அறிமுகப்படுத்துகிறான். இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த கோசலை, 'நைவீர் அலீர் மைந்தீர் களிறு அனைய காளை இவன் தன்னொடும் கலந்து நீவீர் ஐவீரும் ஒருவீர் ஆய் அகலிடத்தை நெடுங்காலம் அளித்தீர்' என வாழ்த்துகிறான் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

முதலில் பரதன் மீது ஐயம் கொண்டாலும் குகன், பின் அருகில் அவனைப் பார்த்தவுடன் தெளிந்து வந்ததன் நோக்கம் அறிந்ததும் 'ஆயிரம் இராமர் நின் கேழ் ஆவரோ' எனத் தன் அக மகிழ்வைப் புலப்படுத்துகிறான். அவனையும் அவன் உடன் வந்தோரையும் இராமனிடம் அழைத்துச் சென்று, இராமனின் எண்ணமே (தன் உடன் பிறந்தார் நண்பனுக்கும் உடன் பிறந்தார்) தன் எண்ணம் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறான். தனக்கு வேண்டியவர்க்கு வேண்டியவரும் தனக்கு வேண்டியவரே என உறவும் நட்பும் இணைவதை இங்கே காண்கிறோம். இருவரிடமும் அமையும் இயல்பான ஒன்றிய உணர்வே இதற்கு வித்தாகிறது.

நட்பை உறவாக்கிப் பெருமைப் படுத்துவதில் கம்பருக்கு உள்ள விழைவு மானுடம் கடந்தும் அமையக் காணலாம். தயரதன் சடாயு நட்பு இதற்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகிறது. நண்பன் தயரதன் மறைவு கேட்டுத் தானும் உயிர் துறக்க முனைந்த பறவை சடாயுவை இராமன்,

"தாயின், நீங்க அருந் தந்தையின், தண் நகர்
வாயின், நீங்கி, வனம் புகுந்து எய்திய
நோயின் நீங்கினெம் நுன்னின் என் எங்களை
நீயும் நீங்குதியோ? - நெறி நீங்கலாய்"

என வேண்டித் தடுத்து நிறுத்துகிறான். மைந்தர் தனிமைத் துயர் களைய ஒப்புக் கொண்ட சடாயு, அவர் அயோத்தி திரும்பிய பின் தன் உயிர் துறக்க முடிவெடுப்பதும் அறியத்தக்கது (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

இராவணன்-வாலி நட்பிலும் இராவணன் உறவுச் சார்பு காட்டுவதை அங்கதன் இராமனால் தூது அனுப்பப்படுகையில் அறிகிறோம். தன் பகைவனிடம் இருந்து தூது வந்தவன் தன் நண்பன் மகன் என அறிந்தவுடன் இராவணன் அவனிடம்,

"உந்தை என் துணைவந் அன்றே? ஓங்கு அறச் சான்றும் உண்டால்
நிந்தனை இதன்மேல் உண்டோ, நீ அவன் தூதன் ஆதல்
தந்தனென் நினக்கு யானே வானரத் தலைமை தாழா
வந்தனை நன்று செய்தாய், என்னுடை மைந்த"

எனத் தன் அரவணைப்பைக் காட்டுகிறான் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). மறைந்த நண்பனின் மகனுக்கு வேண்டியதைச் செய்வது தன் கடமை எனவும் கருதுவதை அவன் கூற்று உணர்த்துகிறது. இதன் தூய்மையும் உண்மையும் வினாவிற்குரியதாயினும், ஒருவரைத் தம் பக்கம் ஈர்ப்பதற்குரிய உத்தியாகவும் பயன்பட்டுள்ளமை எண்ணற்றபாலது.

நட்பிற்கும் உறவிற்கும் வேறுபாடில்லை எனும் கம்பர் கருத்தினை 'நெடுமனம் தூயையா உடைமையால் உறவினைத் துணிகுவார்' எனும் அனுமன் கூற்றிலும் பெறலாம் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

இல்ல உறவு சமூக உறவாக விரிவடைதல்

இராமனின் நண்பர் பலதரப்பட்டோராக, பல சமூகத்தினராக அமைகின்றனர். குகன் ஏழை வேடுவன் சுக்கிரீவன் உணர்ச்சி வயப்படுபவன். அதனால் தவறுகளும் செய்பவன், இராமனுடன்

இணைந்து எண்ணத்தக்க அறிவோ, ஆற்றலோ கொண்டவனல்லன், நண்பனையே ஐயப்படும் அறிவற்றவன், குரக்கினம் சார்ந்தமை இதற்குக் காரணமாகலாம். வீடணன் மாற்றானின் தம்பி, அரக்கர் குலத்தவன். எனினும் இவர்கள் நட்பால் ஒன்றுபடுகின்றனர். தம்மால் இயன்றவழி ஒருவருக்கொருவர் துணை நிற்கின்றனர். தனித்தனியே அவரிடம் அமைந்த இல்லவறவு, இந்நட்பு எனும் பெரும் பொருளால் வெளிப்போந்து கிளை பரப்பி மாற்றாரையும் அரவணைத்துக் கொள்கிறது. எனவே ஓரில்லம் பல இல்லங்களின் இணைவாக, சமூகமாக உருக்கொள்கிறது.

இராமனை நாடி வந்த பரதன் வேண்டி அவனுடன் வந்தார் அனைவரையும் குகன் வரம்பு இல் நாவாய் கொண்டு கங்கையைக் கடக்க உதவுகிறான். தன்னைச் சந்திக்க வந்த சுக்கிரீவனிடம் அவன் குடி மக்கள் நலத்தை இராமன் விசாரிப்பதும், தன்பால் உள்ள நேயத்தால் பிரிய மனந்தளரும் குகனிடம்,

“அங்கு உள கிளை காவற்கு அமைதியின் உளன் உம்பி,
இங்கு உள கிளை காவற்கு யார் உளர்? உரை செய்யாய்
உன்கிளை எனது அன்றோ? உறுதுயர் உறல் ஆமோ?
என்கிளை இது கா, என ஏவலின் இனிது”

எனத் தன் சுற்றத்தை அவனுக்கு உறவாக்கி, அவன் உறவைத் தன் சுற்றமாகக் கொண்டு கடமையாற்றத் தூண்டுகிறான் (Gopala Krishnamachariyar, 2006). பணிமொழி கடவாத குகனும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு விடை பெறுகிறான். நட்பு கடமையாற்றுவதற்குத் தடையாக அமைதல் கூடாது என்பதையும் இராகவன் இதனால் வலியுறுத்துகிறான்.

தனது முடிசூட்டினைக் காணவந்த நண்பர்களை இராமன், ‘நினைவதற்கு அரிது நும்மைப் பிரிக என்றல் நீவிர் வைப்பும் எனது அது காவற்கு இன்று என் ஏவலின் ஏகும்’ என்று வழியனுப்பும் பொழுது, இல்ல உறவு சமூக உறவாக விரிவடைவதற்கு மேலும் விளக்கம் அளிப்பதாக வீடணன் செயல் அமைகிறது.

“குகனைத் தன்பதியின் உய்த்து, குன்றினை வலம்செய் தேரோன்
மகனைத் தன்புரத்தில் விட்டு வாள்எயிற்று அரக்கர் சூழ
ககனத்தின் மிசையே ஏகி, கனை கடல் இலங்கை புக்கான்”

தன் நண்பனின் நண்பர்களைத் தனக்கும் உறவாக்கி அவர்கள் தேவையையும் மனமுவந்து நிறைவேற்றும் வீடணனின் செயல் இதனால் ஏற்படும் மற்றொரு பயனாக அன்பின் விரிவையும் காட்டுகிறது (Gopala Krishnamachariyar, 2006).

இராவண வதம் நிறைவுற்று அயோத்தி மீளும் பொழுது புட்பக விமானத்துள் தனியொரு பெண்ணாய்க் குரங்கு வீரர் புடைசூழ அமர்ந்திருந்த சீதைக்குத் துணையாக வழியில் கிட்கிந்தை மகளிர் ஏற்றிக் கொள்ளப்படுதலும் இங்கு இணைத்து கருத்தக்கதாகும் (Gopala Krishnamachariyar, 2006).

உள்ளங்கள் கனிந்து ஒன்றாதல்

நட்பு உறுதிப்பட்டு உறவுப்பாலம் வலுவடையும்பொழுது அங்கு இணையும் உள்ளங்கள் அனைத்தும் ஒத்த கருத்தினவாய் ஒன்றாகக் காண்கிறோம். மற்றவரின் இன்ப துன்பங்கள் அனைத்தும் தமதேயாய் உணர்கின்றனர். சீதையின் அணிகலன் கண்டு ஆற்றொண்ணாத் துயர் கொண்ட இராமனைச் சுக்கிரீவன் தாங்கி இருத்தினன். அத்துயரம் தாங்க இயலாது ஏங்கிய நெஞ்சினனாய், ‘வினையினேன் உயிர் வாங்கினேன், இவ் அணி வருவித்தே’ (3911) இரங்கி விம்முகிறான். சீதையை எண்ணி இராமன் மனங் கலங்கும் போதெல்லாம் அவனை ஆற்றுவித்தலும் இவன் பணிகளில் முதன்மையாகிறது. அவனது உள்ளம் இராமன் அன்பில் கனிந்து கசிவதை, இராவணனின் மகுடம் பறித்து உயிர் பறிக்காது மீண்டமை எண்ணி,

“காட்டிலே கழுகின் வேந்தன் செய்தன காட்ட மாட்டேன்
நாட்டிலே குகனார் செய்த நன்மையை நயக்க மாட்டேன்
கேட்டிலேன் இன்று கண்டும், கிளி மொழி மாதராளை
மீட்டிலேன் தலைகள் பத்தும் கொணர்ந்திலேன், வெறுங்கை வந்தேன்”

என்றும், ‘உயிர் சுமந்து உழலா நின்றேன்’ என்றும் பிறவாறும் (மகுட பங்கப் படலம், பா.6934-6936) புலம்புதலில் உரணலாம் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

உறவின் பெருமை / தேவை

உறவின் ஒன்றிய அன்புநிலை உலகையே தன் கீழ்க் கொணரும் ஆற்றலுடையது என்பதைக் கம்பர் மிக அழகாகத் தம் காப்பியத்துள் அறிவிக்கிறார். துன்பக் கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருப்போரை மீட்டுக் கரையேற்றும் பொறுப்பும் வாய்ப்பும் கடமையும் உறவின் தனிச் சிறப்பாகிறது. இராமன் பிரிவால் தன்னை இழந்து துடிக்கும் தயரதனைத் தன் ஆறுதல் மொழிகளால் கோசலை மீட்டெடுக்க முனைதல் இதற்குச் சான்றாகும். கைகேயினால் புண்பட்ட நெஞ்சிற்கு,

“மெய்யின் மெய்யே உலகின் வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தே
உய்யும் வகை நின் உயிரை ஓம்பாது இங்ஙன் தேம்பில்
வையம் முழுதும் துயரால் மறுகும் முனிவனுடன் நம்
ஐயன் வரினும் வருமால் அயரேல் அரசே”

எனத் தன் ஆறுதல் மொழிகளால் மருந்திடுகிறாள். கணவன் துயரில் பங்கெடுத்து, அதனின்றும் அவனை மீட்கத் தன்னால் இயன்றதைச் செய்யும் சிறந்த வாழ்க்கைத் துணையாகிறாள் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

தன் உறவுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைத் துடைக்க இயலாத பொழுது தானும் அதில் பங்கெடுத்தது எப்பொழுதும் உறுதுணையாகத் தாம் இருப்பதை உணர்த்துகின்றனர். இது துன்புறுவோர்க்கு ஒருவகை மன வலிமையை, துன்பத்தை எதிர்கொள்ளும் துணிவை அவர்க்கு அளிக்கின்றன. காட்டு வழியில் இராமனுடன் செல்லும் இலக்குவன் இராமன் பணி ஏற்று நந்தியம்பதியில் துறவுக் கோலத்துடன் காட்டு வாழ்க்கை வாழும் பரதன் (மீட்சிப்படலம், பா.10154) என உடன்பிறப்பின் உன்னதமான உறவு பேசப்படுகின்றது.

சரயு பாயும் வள நாட்டில் வாழ்கின்றபோதிலும் வனத்தில் கிடைக்கக் கூடிய கனி, காய், கிழங்கு முதலானவற்றையே உணவாகக் கொள்கிறான் பரதன் (மீட்சிப்படலம், பா.10154). அவன் இராமன் மீது கொண்ட அன்பிற்கு அளவில்லை என்பதை,

“உண்ணும் நீர்க்கும் உயிர்க்கும் உயிரவன்
எண்ணும் கீர்த்தி இராமன், திருமுடி
மண்ணும் நீர்க்கு வரம்பு கண்டால் அன்றி,
கண்ணின் நீர்க்கு ஓர் கரை எங்கும் காண்கிலான்”

எனக் கம்பன் பேசுகிறது (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). அண்ணன் தம்பி உறவிற்கு, ஒன்றிய உணர்வில் துடிக்கும் அன்பினர்க்கு இதற்கு மேற்பட்டதொரு சான்று தேவையில்லை எனலாம்.

அரக்கர் குலத் தோன்றல் கும்பகருணன், தன்னையும் இராமன்பால் அழைத்த வீடணனிடம்,

“கருத்து இலா இறைவன் தீமை கருதினால், அதனைக் காத்துத்
திருத்தலாம் ஆகின் அன்றோ திருத்தலாம்? தீராது ஆயின்,

பொறுத்து உறுபொருள் உண்டாமோ? பொருதொழிற்கு உரியர் ஆகி,
 ஒருத்தரின் முன்னம் சாதல் உண்டவர்க்கு உரியது அம்மா”
 “உம்பரும் பிறரும் போற்ற, ஒருவன் மூவுலகை ஆண்டு,
 தம்பியை இன்றி மாண்டு கிடப்பனோ, தமையன் மண்மேல்”

என மறுத்துரைப்பது உடன்பிறப்பு உறவுக்குப் புதுப்பொருள் காட்டுகிறது (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). தான் விருப்புடன் நேயம் கொண்ட உறவு தவறு செய்யும் பொழுது இடித்துத் திருத்துவதே உறவிற்கு இலக்கணமாகும். தன் முயற்சியில் தோல்வியடைந்தால் விட்டு விலகுவதைவிட உடன் மடிவதே உறவுக்குப் பெருமையளிப்பதாகும். விட்டு நீங்கித் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வது சூழலைப் பொறுத்து ஒருக்கால் அறிவுடைமையாகலாம் ஆனால் எப்பொழுதும் அது உறவுடைமை ஆகாது உறவுடையேன் என்று நவில்வதற்கும் சற்றும் பொருந்தாது தனக்கு அது சிறுமையே அன்றிப் பெருமை தராது என்பது கும்பகருணன் வழி கம்பர் உணர்த்தும் உறவுக் கொள்கையுமாகும். வீணன் வாழ்வு அறவாழ்வு கும்பகருணன் வாழ்வு அன்பு வாழ்வு. இரண்டில் உயரியது எது எனும்பொழுது கம்பர் மனம் கும்பகருணன் பக்கமே சாய்கிறது எனலாம்.

உடன்பிறப்பு உறவின் சிறப்பால் இல்லத்துப் பகை, உட்பகை தடுக்கப்படுகிறது. பெருமை காக்கப்படுகிறது. அண்ணனும் தம்பியும் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்ட உறவின் ஆழம் அளக்கப்படுகிறது. பெற்றோரால் தரப்படும் உடன் உறவு மட்டுமின்றி அவர்வழிக் கிடைக்கும் பிற உறவுகளிடமும் இச்சிறப்பினைக் காணலாம்.

‘தீயன சிறியோர் செய்தால் பொறுப்பது (விலக்குவது) பெரியோர் செய்கை’ (6661) என்பது பொதுவாயினும் பெரியோர் பிழை செய்தால் சிறியோரும் கூட அதனைத் திருத்தலாம் என்பது உறவுக்குத் தனி அழகூட்டும் என்பது உண்மை. இராவணன் இழிசெயலை முதலிலேயே வீணன் கண்டிக்கிறான். தன் முன்னோன் இரணியன் அழிவை நினைவூட்டி அறத்தின்பால் திரும்ப அழைக்கிறான். இயலா நிலையில் இராவணனைப் பிரிகிறான். பன்முறை பல விதமாக முயன்றும் தன் செயற்பாட்டில் தோல்வி கண்ட, உலகு எலாம் கலக்கி வென்ற இந்திரசித்து இறுதியில் தன் தந்தையிடம்,

“அஞ்சினேன்” என்று அருளலை ஆசை தான் அச்
 சீதைபால் விடுதி ஆயின், அனையவர் சீற்றம் தீர்வர்
 போதலும் புரிவர் செய்த தீமையும் பொறுப்பர் உன்மேல்
 காதலால் உரைத்தேன்”

எனப் பணிவுடன் வேண்டுகிறான் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). எதற்கும் துணிந்த இராவணன் சீற்றம் கொண்டு தானே போருக்கு எந்த போதும், ‘எந்தாய்! ஒழிந்தருள் சீற்றம் சொன்ன உறுதியைப் பொறுத்தி யான் போய்க் கழிந்தனென் என்ற பின்னர், நல்லவா காண்டி’ என மொழிகிறான் (9128). பெண்ணாசையால் அனைத்தையும் இழக்க மனம் ஒப்பும் இராவணனுக்கு, மகனையே பலிகொடுக்க முனைந்த தந்தைக்கு, தான் இறந்தாலும் தந்தை நற்கதி அடையத் துடிக்கும் மகனாக இங்கு இந்திரசித்து உயர்வு பெறுகிறான். உன்னதமான உயிரிய உறவுக்கு ஓர் அடையாளமாய் இது விளங்குகிறது. தந்தை இரணியனுக்குப் பாடம் சொன்ன பிரகலாதனையும் இங்கு நினைவுகூரலாம்.

ஆக்கவும் வல்லதாய், அழிவுக்கும் துணையாய் என இரட்டை முகம் கொண்ட உறவு, அவரவர் பண்பிற்கு ஏற்ற செயற்பாடுடையதாகிறது. எனவே,

“ஊருணி நிறையவும் உதவும் மாடு உயர்
 பார்கெழு பயன்மரம் பழுத்தற்கு ஆகவும்
 கார் மழை பொழியவும், கழனிபாய் நதி
 வார் புனல் பெருகவும் மறுக்கின்றார் யார்?”

அதுபோல் ஒன்றா நின்ற ஆர் உயிராம் உறவினை வேண்டாரும் இம்மாநிலத்தில் இல்லை (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

உறவின் அடிப்படை

மானுடர் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளும் உறவிற்கு அடிப்படையாய் அதனை மேலும் மேலும் வலுப்படுத்துவதாய் அமைவது அன்பு. உறவாயினும் நட்பாயினும் அதன் விளைநிலமாய், உரமாய், நீராய் நின்று வளர்ப்பது அன்பு. இதனைத் தம் காப்பியத்துள் தொடக்கம் முதல் கதைமாந்தரிடம் பல்வேறு சூழல்களில் பலவிதமாகக் காட்டிப் பாராட்டியுள்ளார் கம்பர். மற்றும்

“அன்புஈனும் ஆர்வம் உடைமை அது ஈனும்

நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பு”

எனத் தன் முன்னோன் வள்ளுவர் வாய்மொழியைத் தம் மொழிகளால் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார் (Gowmarishwari, 2004). மன வேற்றுமைகளை அழித்துப் பகைவனுக்கும் அருளும் நல்லுள்ளம், மனித நேயம் அன்பால் நிகழ்கிறது. அன்பிற்கும் மனித நேயத்திற்கும் இடையே பெயரளவில் மட்டுமே வேற்றுமை, இரண்டும் ஒன்றே என்பது ஆழ்ந்த நோக்கினால் புலப்படும். குற்றம் குறையற்ற, களங்கமற்ற புனிதத்தன்மையுடையது அன்பு, அத்துாய்மை காரணமாக அழிவற்றது எனும் பெருமை கொண்டது. எனவே உடலுக்கு மருந்தாகும் தேன் போன்றது உள்ளத்திற்கு நல் மருந்தாகும் இவ்வன்பு (Gurunathan, 2003).

ஒருவர் மற்றொருவரிடம் கொள்ளும் அன்பினை அளத்தற்கு இயலாது பரந்து விரிந்து கடலாகக் காட்சி தரும் அன்பு என்றும் முடிவற்றது. முடிசூடப் போகும் இராகவனுக்கு வசிட்டன் அறிவுறுத்திய உறுதிப் பொருள்களுள் அன்பும் ஒன்றாகும் (Gopala Krishnamachiriyar, 2006). மூவுலகிலும் அன்றும் இன்றும் என்றும் அன்பை விட உயர்ந்த ஓர் பொருள் கிடையாது ஏனெனில் பகையையும் மாய்த்து உறவாக்கும் வல்லமை கொண்டது அன்பு என்பதை மிக அழகாகக் கற்பார் உள்ளத்தில் பசுமரத்து ஆணியாகப் பதிய வைத்துள்ளார்.

“என்பு தோல் உடையார்க்கும், இல்லார்க்கும், தம்

வன்பகைப்புலன் மாசு அற மாய்ப்பது என்?

முன்பு பின்பு இன்றி மூ உலகத்தினும்

அன்பின் நல்லது ஓர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ?”

எனும் அப்பாடல் சிந்தனைக்கு நல்விருந்து. காப்பியக் கதைப் போக்கில் வாழ்க்கைப் பாடத்தையும் பாலுள் நெய்போல் கலந்து தருவது கம்பர் இயல்பு (Gopala Krishnamachiriyar, 2006).

உறவுச் சங்கிலியை உறுதிப்படுத்தும் அன்பினைப் போற்றிய கம்பர் அவ்வன்பில் தாயன்பை முதன்மையாக்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. தம் காப்பியத்துள் மனித நேயத்துடன் செயல்படுவோரை அன்பில் சிறந்தோராகப் பாராட்டும் கம்பர் அன்பின் மேன்மைக்கு, தூய்மைக்கு, உண்மைக்குத் தூயன்பைக் குறியீடாக்குகிறார். காப்பியத் தலைவன் ‘மன்னுயிர்க் கெல்லாம் தாயினும் அன்பினன், தலைவி சீதை ‘தோன்றாத் தாயவள் உலகுக்கு எல்லாம்’ ஆட்சியாளர்க்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழும் தயரதன், ‘தாயொக்கும் அன்பின்’ மற்றும் ‘தன் குடிகளும் ஈன்ற நல் தாய் எனக் கருது பேர் அருளினான்’ கற்பின் கனலியிடம் தூது சென்ற அனுமன் ‘தாயே அனைய கருணையான்’ இவனே மைந்நாக மலைக்கு ‘நல்தாயினும் நல்லன்’ நண்பன் குகன் ‘தாயின் நல்லான்’ பிறரும் ‘தாய் எனத்தகைய’ நண்பினரே அசோகவனத்துள் சிறையிருந்த செல்விக்கு உயிர்த்துணையாக விளங்கிய திரிசடை ‘அன்பினால் தாயினும் இனியவள்’. தந்தைக்குப் பாடமுரைத்த பிரகலாதன் ‘தாயின் மன்னுயிர்க்கு அன்பினான்’ எனப் பலரும் பல்லிடத்தும் தாயாகக் கருதப்படுதல் தாயன்பின் பெருமையை விளக்கும் (Gopaliyar, 1996).

முடிவுரை

வாழ்வின் செழுமைக்கும் சீர்மைக்கும் உறவும் நட்பும் இன்றியமையாதது என்பதைக் கம்பர் கதைக்களம், கதைமாந்தர், வருணனை என இயற்றவிடந்தோறும் தவறாது வலியுறுத்தியுள்ளார். காப்பிய கதைத்தலைவன் தாய்மை உணர்வுடனும், நட்புடனும், உறவுகளைப் பேணுவதையும் விளங்குவதை பாத்திரத்தின் எண்ணம், சொல், செயல் என மூன்றிலும் இடம்பெறுமாறு அமைத்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. தாய், தோழி எனும் உன்னத உறவுகளைக் கடந்து 'உறவு' என்பதன் பொருளாய், வடிவமாய், உச்சமாய் அமைந்தவள் திரிசடை. ஒருவரோடு ஒருவர் உறவுகொள்ள வேண்டியதன் தேவையை இவள் மூலமாக கம்பர் புலப்படுத்தியுள்ளார். வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இணையும் உறவுகள் இராமாயணத்துள் கொண்டுள்ள இடத்தைச் சீர்தூக்கும்போது நட்பும் தொண்டும் முன் நிற்கின்றன. வாழ்வில் பிரிக்க இயலாத அங்கமாகத் திகழ்வது உறவு என்பதனை, இராமன் முடிசூட்டு விழாவில் அவனோடு உறவு கொண்டார் அனைவரும் பங்கேற்க, காப்பியத்தை ஒரு முழுமையோடு கம்பர் நிறைவு செய்திருப்பது உறவுகளுக்கு அவர் அளித்துள்ள பெருமையை உணர்த்துகின்றது. இராமாவதாரத்தின் ஈடிலாப் பெருமையாக, வாழ்வியல் கோட்பாடாக, பிறப்பின் பயனாகச் சிறந்தோங்குவது உறவு என்பதனை காட்சிகள்தோறும் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

References

- Gnanasambanthan A.S. (2000) *Kambaramayanam yuththa kaandam*, Gangai Puththaga Nilaiyam, Chennai, India.
- Gopala Krishnamachiriyar, V.M. (2006) *Kambaramayanam - Sundarakandam*, Uma Publication, Chennai, India.
- Gowmarishwari, S. (2004) *Thirukkural*, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Gurunathan, V. (2003) *Kambaramayanathil Kadhal*, Vadivel Pathippagam, Thanjavur, India.
- Gopaliyar, T.V. (1996) *Kambaramayanathil Thambiyar*, Vanathi Pathippagam, Thanjavur, India.
- Sargunavathi, M. (2004) *Thamizh Illakkanathil Uravukal*, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License